

[Socialministeren.]

at børneforsorgslovens indberetningsregler nøje overholdes, således at der så hurtigt som muligt kan gribes ind over for tilfælde af mishandling af børn. På den givne foranledning vil jeg lade undersøge, hvad der eventuelt, ud over hvad der allerede er gjort, kan gøres for at udbrede kendskabet til indberetningsreglerne i børneforsorgsloven. Men måske har allerede spørgsmålet her og den besvarelse, jeg har fået lejlighed til at give, kunnet udbrede kendskabet til disse spørgsmål.

Ulla Worm: Jeg vil gerne takke socialministeren for svaret og for forståelsen af problemet. Jeg er fuldstændig klar over, at alle mennesker, der har den mindste smule med offentlig administration at gøre, som er ansat under børne- og ungdomsforsorgen og under den sociale forvaltning, kender disse paragraffer. Men jeg tror, at borgeren i al almindelighed, den almindelige far og mor, ikke kender dem, og derfor ville jeg være meget glad, hvis socialministeren ville overveje at offentliggøre det på en eller anden måde. Den almindelige borger læser jo ikke et cirkulære, hvis han ikke direkte har brug for det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Mads Eg Damgaard** til socialministeren:

„Er der tilstrækkelig kontrol med, at forskellige offentlige ydelser går til de rette personer?“

Skriftlig begrundelse.

Jeg har i den senere tid i stigende grad mødt irritation over, at man af og til, og ikke mindst i hovedstaden, ser skarer af unge, der ikke søger arbejde, men deltager i forskellige mere eller mindre modeprægede aktiviteter. Jeg er ofte blevet spurgt, hvor unge, der tilbringer dagtimer bestemte steder i hovedstaden eller i „huse“, stillet til rådighed af det offentlige, får deres midler fra. Jeg har i kyndige kredse mødt den op-

fattelse, at mange af dem afstod fra at søge arbejde og fik deres midler på forskellig vis af det offentlige, f. eks. fordi de kunne præstere en attest, der — i modsætning til det indtryk, folk fik af dem — erklærede dem for uarbejdsdygtige.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke er ude på at fratage nogen nødlidende en støtte, men alene har til hensigt at kaste bedre lys over, om der ikke i visse kredse findes arbejdsdygtige personer, der får offentlige ydelser i stedet for at søge arbejde. Jeg er klar over, at hele den sammenvævning med narkotikamiljøer, som man af og til møder her, kan gøre en undersøgelse vanskelig. Men det berettiger rigtignok også til at sætte ekstra kraft ind på undersøgelsen.

Det kan ikke være rigtigt, hvis offentlige institutioner er med til at gøre det tillokke for unge at søge væk fra deres sædvanlige miljø og gå på eventyr i miljøer, hvor de ofte kommer til skade på grund af modeprægede luner og letsindig indstilling til hash og andet.

Mads Eg Damgaard: Jeg og mit parti har det synspunkt, at den stat, der vil hjælpe alle, i alt fald ikke kan hjælpe dem, der trænger mest og mest har hjælp behov:

Dette spørgsmål er ikke stillet for at kritisere vore læger og de ansvarlige på vore socialkontorer. De har ofte et utaknemligt job med at skulle tage stilling til, hvornår man er værdigt trængende, og hvornår man ikke er det. Det ligger jo sådan, at det nok er forbudt at være i besiddelse af hash, men ikke at ryge det. Ja men hvordan kan man da ryge hash uden at være i besiddelse af det? Det er et meget indviklet problem, vi her står over for, men vi er jo til for at løse det.

Mon ikke det hele hænger noget sammen med, at det offentlige stiller de mere modeprægede aktiviteter gratis til rådighed, medens de mere konkrete aktiviteter, idræt og andet, meget naturligt må koste noget for den enkelte? Giver det offentlige ikke undertiden selv de mere tvivlsomme aktivi-